ਦਲਭੰਜਨ ਗੁਰ ਸੂਰਮਾ
(ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ)

—ਹਰਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਜਲੰਧਰ

ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ 19 ਜੂਨ, ਸੰਨ 1595 ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਵਡਾਲੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਮਾਤਾ ਗੰਗਾ ਜੀ ਦੀ ਕੁਖੋਂ ਹੋਇਆ। ਆਪ ਦੇ ਤਾਇਆ ਬਾਬਾ ਪ੍ਰਿਥੀ ਚੰਦ ਜੀ ਨੇ ਬਚਪਨ ਵਿਚ ਆਪ ’ਤੇ ਬੜੇ ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਕੀਤੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਦਾਈ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਥਣਾਂ ’ਤੇ ਜ਼ਹਿਰ ਲਾ ਕੇ ਬਾਲ (ਗੁਰੂ) ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਪਿਆਏ। ਪਰ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਦੁੱਧ ਨਾ ਪੀਤਾ ਤੇ ਜ਼ਹਿਰ ਉਲਟਾ ਦਾਈ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਤੇ ਉਹ ਮਰ ਗਈ। ਦੂਸਰੀ ਵਾਰ ਪ੍ਰਿਥੀ ਚੰਦ ਨੇ ਇਕ ਸਪੇਰੇ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਕਿ ਉਹ ਬਾਲਕ ਕੋਲ ਜ਼ਹਿਰੀਲਾ ਸੱਪ ਛੱਡੇ ਪਰ ਸੇਵਾਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਣ ’ਤੇ ਸੱਪ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਖਿਡਾਵੇ ਨੂੰ ਲਾਲਚ ਦੇ ਕੇ ਦਹੀਂ ਵਿਚ ਜ਼ਹਿਰ ਪਾ ਕੇ ਖੁਆਉਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ, ਪਰ ਬਾਲਕ ਨੇ ਦਹੀਂ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਨਾ ਲਾਇਆ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਐਸਾ ਸੂਲ ਪਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸੂਲ ਨਾਲ ਹੀ ਮਰ ਗਿਆ। ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ (ਗੁਰੂ) ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਆਪ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ ਤੇ ਪ੍ਰਿਥੀ ਚੰਦ ਦੀ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਸਖ਼ਤ ਬਦਨਾਮੀ ਹੋਈ। ਜਦੋਂ ਆਪ ਨੂੰ ਸੀਤਲਾ ਨਿਕਲੀ ਤਾਂ ਵੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ।

(ਗੁਰੂ) ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬਚਪਨ ਵਿਚ ਸਰੀਰਕ ਤੇ ਆਤਮਕ ਸਿਖਲਾਈ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਤੇ ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਵਿਚ ਹੋਈ। ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਨੇ (ਗੁਰੂ) ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਸ਼ਸਤਰ ਵਿਦਿਆ ਵਿਚ ਨਿਪੁੰਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਜਦੋਂ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਹੀਦੀ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਕੇ ਲਾਹੌਰ ਜਾਣ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਤੇ ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਆਦਿਕ ਮੁਖੀ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦ ਕੇ ਉਸ ਵਕਤ ਦੇ ਰਾਜਸੀ ਹਾਲਾਤ ਦੱਸੇ ਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਹਕੂਮਤ ਨਾਲ ਸਿੱਧੀ ਟੱਕਰ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਵੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੱਸੀ ਤੇ (ਗੁਰੂ) ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, **“ਬੇਟਾ ਕਰੜੇ ਸਮੇਂ ਆ ਰਹੇ ਹਨ, ਬਦੀ ਦੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਮੁੱਢਲੇ ਹੱਕਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਵੱਢਣ ਦੇ ਆਹਰ ਵਿਚ ਲੱਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਘਰ ਮੁੱਢ ਤੋਂ ਸੱਚ, ਪ੍ਰੇਮ, ਅਣਖ ਤੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਰਾਖਾ ਹੈ। ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ ਦਾ ਇਹ ਕੰਮ ਅਸਾਂ ਪੂਰੇ ਅਮਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਰ ਹੁਣ ਸਮੇਂ ਹੋਰ ਆ ਗਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜਹਾਂਗੀਰ ਨੂੰ ਜਾ ਕੇ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਕ ਪਾਸੇ ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਕੀ-ਕੀ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਰੱਬ ਅਤੇ ਰੱਬ ਦੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਕੀਹ ਕੀਹ ਝੱਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਨਜ਼ਾਰਾ ਵੇਖ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਆਤਮਾ ਜਾਗ ਪਵੇ ਪਰ ਜੇ ਸ਼ਾਂਤਮਈ ਰਹਿ ਕੇ ਸਰੀਰਕ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਕਾਮਯਾਬ ਨਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਸਮਝ ਲੈਣਾ ਕਿ ਮੁ.ਗਲਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਅ ਉੱਕਾ ਹੀ ਤਿਆਗ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣੇ ਇਤਨੇ ਬੇਅਰਥ ਹੋਣਗੇ ਜਿਤਨੇ ਕਿ ਸਿੰਙਾਂ ਵਾਲੇ ਜੰਗਲੀ ਜੀਵ ਅੱਗੇ ਲੰਮੇ ਪੈ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਪਸ਼ੂ ਸੁਭਾਅ ਵਟਾਉਣ ਦਾ ਜਤਨ ਬੇਅਰਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਆਪ ਸ਼ਸਤਰ ਪਹਿਨੋ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਐਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਰੋ।”** ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਅੰਦਰ ਭਰੀ ਸੰਗਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗੁਰਿਆਈ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ 11 ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ।

ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਨੇ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਵਿਚ ਜੋਸ਼ ਭਰ ਦਿੱਤਾ। ਗੱਭਰੂਆਂ ਦੇ ਡੌਲਿਆਂ ਵਿਚ ਲਹੂ ਨੇ ਜੋਸ਼ ਮਾਰਿਆ। ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਆਪ ਦੋ ਤਲਵਾਰਾਂ ਪਹਿਨੀਆਂ। ਇਕ ਮੀਰੀ ਦੀ ਤੇ ਇਕ ਪੀਰੀ ਦੀ। ਇਸ ਦਾ ਵਰਨਣ ਢਾਡੀ ਅਬਦੁੱਲਾ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਹੈ :

ਦੋ ਤਲਵਾਰੀਂ ਬੱਧੀਆਂ, ਇਕ ਮੀਰੀ ਦੀ ਇਕ ਪੀਰੀ ਦੀ।
ਇਕ ਅਜ਼ਮਤ ਦੀ, ਇਕ ਰਾਜ ਦੀ, ਇਕ ਰਾਖੀ ਕਰੇ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ।
ਹਿੰਮਤ ਬਾਹਾਂ ਕੋਟ ਗੜ੍ਹ, ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬਲਖ਼ ਬਖ਼ੀਰ ਦੀ।
ਨਾਲ ਸਿਪਾਹੀ ਨੀਲ ਨਲ, ਮਾਰ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਕਰੇ ਤਗੀਰ ਜੀ।
ਪੱਗ ਤੇਰੀ ਕੀ ਜਹਾਂਗੀਰ ਦੀ।

ਤਖ਼ਤਨਸ਼ੀਨੀ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਬਚਨ : ਤਖ਼ਤਨਸ਼ੀਨੀ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਖ਼ਿਆਲਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਵੀ ਕੀਤਾ। ਪ੍ਰਿੰ: ਸਤਿਬੀਰ ਸਿੰਘ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੁੜੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਅੱਜ ਤੋਂ ਮੇਰੀ ਪਿਆਰੀ ਭੇਟਾ ਚੰਗਾ ਸ਼ਸਤਰ ਤੇ ਚੰਗੀ ਜਵਾਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈਣੀ ਜੇ ਤਾਂ ਕਸਰਤਾਂ ਕਰੋ, ਘੁਲੋ, ਗਤਕੇ ਖੇਡੋ, ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਡਣ ਲਈ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਜਾਉ, ਘੋੜੇ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਕਰੋ। ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਇਕ ਕੌਮੀ ਗੁਨਾਹ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖ਼ਿਮਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਤਲਵਾਰ ਇਸ ਲਈ ਫੜਨੀ ਹੈ ਤੇ ਮੈਂ ਤਾਂ ਪਹਿਨੀ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਾਲਮ ਜ਼ੁਲਮ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਅੱਗੋਂ ਲਈ ਚਲਾਣੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਣ।”

“ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਦੂਰੋਂ-ਦੂਰੋਂ ਤੁਰ ਕੇ ਆਏ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਤੇ ਮੇਰੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਆਤਮਿਕ ਠੰਡ ਖੋਹ ਲਈ ਗਈ ਹੈ। ਜਿਤਨੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਇਹ ਬਾਬਰਬਾਣੀ ਨਹੀਂ ਮੁੱਕਦੀ, ਤਲਵਾਰ ਚਲਦੀ ਹੀ ਰਹੇਗੀ।”

“ਦਿਨ ਰਾਤ ਇਕ ਕਰਕੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਫਿਰੋ, ਭਾਂਬੜ ਮਚਾ ਦਿਉ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਖੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਜਵਾਨੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਚੰਗੀ ਜਵਾਨੀ ਉਹ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਕੌਮ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਦਿਆਂ ਚੜ੍ਹੇ। ਸਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਹਿਰਦੇ ਤੇ ਸਵੱਛ ਦਿਮਾ.ਗ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ‘**ਪਹਿਲਾਂ ਮਰਨ ਕਬੂਲ**’ ਨੂੰ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਵਸਾਓ। ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਜੀਵਨ ਮਾਣਿਆ ਨਹੀਂ। ਘਬਰਾਹਟ ਇਸ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੀਵਨ ਦਾ ਰਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਭੈ ਇਸ ਲਈ ਪਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੰਜ਼ਲ ਦੂਰ ਦਿਸਦੀ ਹੈ। ਮੌਤ ਨੂੰ ਵੰਗਾਰੋਗੇ ਤਾਂ ਮੌਤ ਨੱਸ ਜਾਏਗੀ। ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਕਰਕੇ ਤੁਰਨਾ ਸਿੱਖੋਗੇ ਤਾਂ ਘਬਰਾਹਟ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਏਗੀ। ਤੁਰਨ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਮੰਜ਼ਲ ਛੁਟਿਆ ਜਾਏਗੀ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਆਸਰਾ ਰੱਖੋਗੇ ਤਾਂ ਡਰ ਉੱਡ-ਪੁੱਡ ਜਾਣਗੇ। ਡਰ ਉੱਤਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੌਤ ਵੀ ਆਨੰਦ ਭਾਸੇਗੀ।” ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਤਕਰੀਰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਫ਼ਰਮਾਇਆ, “ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਾ ਸਮਝਿਓ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸੋਮੇ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਹੋ। ਸਾਰੇ ਦਰਿਆ ਸੋਮਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਡੇ ਜਿਹੇ ਲੱਖਾਂ ਸੋਮੇ ਕੌਮ ਵਿਚ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਵਗੋਗੇ ਤਾਂ ਇਕ ਹੜ੍ਹ ਆ ਜਾਏਗਾ। ਲੱਕੜ ਦੀ ਇਕ ਨਿਮਾਣੀ ਤੀਲੀ ਸਾਰੇ ਜੰਗਲ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਭਲਾ ਇਨਸਾਨ ਹੋ ਅਤੇ ਇਨਸਾਨ ਵੀ ਉਹ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਲਜਾ ਹੁਣੇ-ਹੁਣੇ ਤੱਤੀਆਂ ਤਵੀਆਂ ਉੱਤੇ ਸਾੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।”

ਕਵੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, “ਵੇਖੋ, ਰੱਬ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਦਾਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਕੌਮਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਵੇਲੇ ਇੱਟਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕੁਵੇਲੇ ਦੇ ਗੀਤਾਂ ਨੂੰ ਖ਼ਤਮ ਕਰੋ ਤੇ ਕੌਮ ਨੂੰ ਟੋਇਆਂ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢੋ। ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਸੁਣਾਉ ਜੋ ਲੋਕਾਂ

ਨੂੰ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਾਂਗੂੰ ਖੱਲਾਂ ਉਤਾਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰ ਸਕੇ। ਪਤੰਗਿਆਂ ਵਾਂਗ ਕੌਮੀ ਪਰਵਾਨਿਆਂ ਵਿਚ ਧਰਮ ਦੀ ਬਲਦੀ ਸ਼ਮ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਸੜਨ ਦਾ ਚਾਅ ਆਵੇ। ਲਹੂ ਠੰਢਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੇ ਭੱਠ ਤਪਾ ਦਿਉ ਤਾਂ ਕਿ ਇਹ ਖ਼ੂਨ ਖੌਲ ਸਕੇ, ਮੁੜ ਕੇ ਜਵਾਨੀ ਆਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਮਿਧਿਆ ਹੋਇਆ ਪੰਜਾਬ ਤੇ ਕੁਚਲੀ ਹੋਈ ਕੌਮ ਫਿਰ ਪੈਰਾਂ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਸਕੇ।"

ਢਾਡੀਆਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ, "**ਹੁਣ ਲੋੜ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਜ਼ਾਂ ਵਿਚੋਂ ਲਲਕਾਰਾਂ ਨਿਕਲਣ। ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸੁਰਾਂ ਕੌਮ ਨੂੰ ਵੰਗਾਰਣ। ਤੁਹਾਡੀ ਢੱਡ ਦੀ ਠੱਪ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਟੁੰਬ ਕੇ ਜਗਾਏ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਗਜ਼ ਦੇ ਘੁੰਗਰੂ ਕੁਰਬਾਨੀ ਲਈ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਚਾਅ ਪੈਦਾ ਕਰਨ।**" ਤਾਰੀਖ਼-ਇ-ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਲਿਖਾਰੀ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਸਤਰ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਦੂਰ-ਨੇੜੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਸਿੱਖ ਚੰਗੇ ਘੋੜੇ ਤੇ ਹਥਿਆਰ ਭੇਟਾ ਕਰੇਗਾ, ਉਹ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੀਆਂ ਖ਼ੁਸ਼ੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਬੇਅੰਤ ਘੋੜੇ ਅਤੇ ਅਸਲਾਖਾਨੇ ਵਿਚ ਚੰਗੇ ਸ਼ਸਤਰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋ ਗਏ। ਗੱਲ ਕੀ, ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕੌਮ ਦੇ ਹਰ ਅੰਗ ਨੂੰ ਟੁੰਬਿਆ, ਝੰਜੋੜਿਆ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨ ਕੀਤਾ। ਸੁੱਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਜਗਾਈਆਂ।

ਧਰਮ ਅਤੇ ਸਿਆਸਤ : ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਛੋਟੀ ਸਮਝ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਮੀਰੀ ਤੇ ਪੀਰੀ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਲਵਾਰਾਂ ਪਹਿਨਣ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਘਰ ਨਿਥਾਵਿਆਂ ਦੀ ਥਾਂ, ਨਿਓਟਿਆਂ ਦੀ ਓਟ, ਨਿਆਸਰਿਆਂ ਦਾ ਆਸਰਾ ਤੇ ਨਿਧਿਰਿਆਂ ਦੀ ਧਿਰ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਧਰਮ ਤੇ ਸਿਆਸਤ ਬਾਰੇ ਸਮਝਾਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, "ਧਰਮ ਕੀ ਹੈ? ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਕਥਨ ਅਨੁਸਾਰ ਧਰਮ 'ਸੱਚ' ਹੈ। ਧਰਮ ਹੈ ਸੱਚ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਨਾ। "**ਏਕੋ ਧਰਮੁ ਦ੍ਰਿੜੈ ਸਚੁ ਕੋਈ॥**" ਧਰਮ ਸੱਚ ਨੂੰ ਹਿਰਦੇ ਤੇ ਸੰਸਾਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਮਲ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੱਚ ਲਈ ਮਰਨਾ, ਸੱਚ ਲਈ ਬੋਲਣਾ, ਝੂਠ ਨੂੰ ਨਿੰਦਣਾ। ਧੱਕੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਵਾਜ਼ ਉਠਾਣੀ ਸਿੱਖੀ ਮੁਤਾਬਕ ਧਰਮ ਹੈ। ਧੱਕਾ ਭਾਵੇਂ ਧਰਮ ਦੇ ਠੇਕੇਦਾਰਾਂ ਵਲੋਂ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇਂ ਅਮੀਰ ਦਾ ਗ਼ਰੀਬ ਉਤੇ ਹੋਵੇ, ਰਾਜੇ ਦਾ ਪਰਜਾ ਉਤੇ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਇਕ ਜਾਤੀ ਦਾ ਦੂਜੀ ਜਾਤੀ ਉੱਤੇ।

ਸਿਆਸਤ ਕੀ ਹੈ? ਰਾਜਨੀਤੀਵਾਨਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਅਨੁਸਾਰ ਮੋਟੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਰਾਜ ਸੰਭਾਲਣ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਰਾਜ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ ਤੇ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਮਾੜੇ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਵਾਜ਼ ਉਠਾਣੀ ਤਾਂ ਕਿ ਚੰਗਾ ਰਾਜ ਆ ਜਾਏ। ਵਧੀਕੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਚਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਰਨੀ, ਧੱਕੇ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ ਆਵਾਜ਼ ਉਠਾਉਣੀ, ਸੱਚ ਲਈ ਬੋਲਣਾ ਤੇ ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਕਦੀ ਵੀ ਨਾ ਹਟਣਾ, ਭਾਵੇਂ ਲੱਖ ਤਸੀਹੇ ਸਹਿਣੇ ਪੈਣ।

ਸੋ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਧਰਮ ਹੈ ਸੱਚ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਕੇ ਸੱਚ ਪ੍ਰਚਾਰਨਾ। ਸਿਆਸਤ ਹੈ ਝੂਠ ਤੇ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦੂਰ ਕਰ ਕੇ ਸੱਚ, ਇਨਸਾਫ਼ ਤੇ ਧੱਕੇ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਅੰਦੋਲਨ ਕਰਨਾ। ਧਰਮ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ ਪਰਸਪਰ ਪਿਆਰ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ। ਸਿਆਸਤ ਹੈ ਚੰਗੇ ਖਿਆਲਾਂ ਵਾਲੇ ਲੋਕੀਂ ਪੈਦਾ ਕਰਨੇ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਰਾਜ-ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੇਣਾ। ਗੱਲ ਕੀ, ਧਰਮ ਹੈ ਪਾਖੰਡ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਬੋਲਣਾ ਤੇ ਸਿਆਸਤ ਵੀ ਹੈ ਜਬਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉੱਠਣਾ। ਸੋ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਪਰਸਪਰ ਮੇਲ ਹੈ। ਇਹ ਵੱਖ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ।

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਵਲੋਂ ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਦਾ ਉੱਤਰ : ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਉਠ ਰਹੇ ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਨੂੰ ਨਵਿਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਆਪਣੇ ਜ਼ਿੰਮੇ ਲਿਆ। ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ

ਨੇ ਦੋ-ਟੁਕ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖੀਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਕੋਈ ਵੱਖਰੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਕਦਮ ਉਹ ਹੀ ਹੈ, ਰਾਹ ਉਹ ਹੀ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਚਾਲ ਬਦਲੀ ਹੈ ਤੇ ਤਿੱਖੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਕਾਇਆਂ ਪਲਟੀ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਚੌਵੀਵੀਂ ਵਾਰ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ :

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ, ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰੂ, ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਦਾ ਵਿਗਸੰਦਾ।
ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰਗ ਚਲਣਾ, ਖੰਡੇ ਧਾਰ ਕਾਰ ਨਿਬਹੰਦਾ।

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਦੋਖੀਆਂ ਵਲੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਬੀਵੀਂ ਵਾਰ ਦੀ ਚੌਵੀਵੀਂ ਪਉੜੀ ਵਿਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਉਪਰੰਤ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਗੁਰਮਤਿ ਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਕੌਤਕ ਵੇਖ ਕੇ ਹੋਰ ਸ਼ਰਧਾ ਵਿਚ ਜੁੜਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼ੰਕੇ ਉਠਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਨਿਰੋਲ ਓਪਰੀ ਸਮਝ ਵਾਲੇ ਹੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਧਾਰਨ ਅਕਲ ਵਾਲੇ ਲੋਕੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣੀਂਦੇ ਹਨ, "ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦਾ ਨੇਮ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਧਰਮਸਾਲ ਵਿਚ ਟਿਕ ਕੇ ਬੈਠਦੇ ਸਨ। ਇਹ (ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ) ਇਕ ਥਾਵੇਂ ਟਿਕਾਇਆਂ ਨਹੀਂ ਟਿਕਦਾ। ਪਹਿਲੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਂ ਦੇ ਘਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵਲੋਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਵਿਉਂਤਾਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਸਿੱਖ (ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ) ਗੁਰੂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਸਨ, ਹੁਣ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਕਠਿਨ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਕ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਟਿੱਕਦਾ ਤੇ ਨੱਸਿਆ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਤਾ ਡਰ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਦਾ। ਅਗਲੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਥਾਂ ਟਿਕ ਕੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਮੰਜੀਆਂ ਅਸਥਾਨ ਕਰਦੇ ਸਨ ਤੇ ਧਰਮ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਤਸੱਲੀ ਦਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ਯੁੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਡਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਆਪ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਡਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਰਚਦੇ, ਗਾਉਂਦੇ ਤੇ ਸੁਣਦੇ ਸਨ ਪਰ ਇਸ ਨੇ ਨਾ ਬਾਣੀ ਰਚੀ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਗਾਂਵਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਢੱਡ ਨਾਲ ਬਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਸੇਵਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਣ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਤੇ ਸੇਵਕ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਇਹ (ਮੁਗ਼ਲ ਰਾਜ ਦੇ) ਦੋਖੀਆਂ, (ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ) ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਕੱਢ ਜਰਨੈਲ ਥਾਪ ਕੇ ਮਾਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।" ਪਰ ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਉਪਰਲੀ ਤਬਦੀਲੀ ਨਾਲ ਸੱਚ ਨੂੰ ਹੇਠੋਂ ਲੁਕਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਿੱਖ ਭਵਰੇ ਵਾਂਗ ਹਨ, ਮਕਰੰਦ ਚੂਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਹਰਲੀ ਸ਼ਕਲ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਸਤਾ ਨਹੀਂ, ਗੁਰੂ ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰੇ।

ਫਿਰ ਅਗਲੀਆਂ ਪਉੜੀਆਂ ਵਿਚ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਹਰ ਕੀਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾ ਢੁੱਕਵਾਂ ਉੱਤਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਕਿਹਾ :

ਖੇਤੀਵਾੜ ਸੁ ਢਿੰਗਰੀ, ਕਿੱਕਰ ਆਸ ਪਾਸ ਜਿਉਂ ਬਾਗੈ।
ਸਪ ਲਪੇਟੇ ਚੰਨਣੈ, ਬੂਹੇ ਜੰਦਾ ਕੁਤਾ ਜਾਗੈ।
ਕਵਲੈ ਕੰਡੈ ਜਾਣੀਅਨਿ, ਸਿਆਣਾ ਇਕ ਕੋਈ ਵਿਚ ਫਾਗੈ।

ਜਿਵੇਂ ਖੇਤੀ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਢਿੰਗਰੀ ਦੀ ਵਾੜ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਗ਼ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਿੱਕਰ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਕੀਮਤੀ ਚੰਦਨ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਸੱਪ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਘਰ ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ ਜੰਦਰਾ, ਕੁੱਤਾ ਜਾਂ ਚੌਕੀਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਰਮ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਸਿਆਸਤ ਰੂਪੀ ਵਾੜ ਹੋਣੀ ਆਵੱਸ਼ਕ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਰੂਪ ਵਾੜ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੰਵਲ ਰੂਪ ਧਰਮ ਤੇ ਬਾਗ਼ ਰੂਪੀ ਸਿੱਖੀ ਬਚਣੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋ ਜਾਏ।

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਜਬਰ ਵਿਰੁੱਧ ਤਲਵਾਰ ਉਠਾਉਣਾ ਧਰਮ ਹੈ। 'ਮੂਰਖ ਗੰਢਿ ਪਵੈ ਮੁਹਿ ਮਾਰ' ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਫੁਰਮਾਨ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨਿਰੋਲ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਕਰੜੀ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਖੂਹ ਵਿਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢਣ ਲਈ ਡੋਲ ਨੂੰ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਣਾ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕਾਲੇ ਸੱਪ ਕੋਲੋਂ ਮਣੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸੱਪ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਸੱਪ ਹੱਸ ਕੇ ਮਣੀ ਦੇਣ ਲਈ ਕਦੇ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਿਰਨ ਦੀ ਧੁੰਨੀ (ਨਾਭ) ਵਿਚੋਂ ਕਸਤੂਰੀ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ ਹਿਰਨ ਨੂੰ ਖ਼ਤਮ ਕਰਨਾ ਆਵੱਸ਼ਕ ਹੈ। ਤਿਲਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬਗ਼ੈਰ ਘਾਣੀ ਪੀੜੇ ਤੇਲ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਸਕਦਾ। ਨਾਰੀਅਲ ਨੂੰ ਬਗ਼ੈਰ ਤੋੜੇ ਗਿਰੀ ਖਾਧੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਰਮ ਨੂੰ ਬੇਮੁਖਾਂ ਤੇ ਜਾਬਰਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਲੋਹਾ ਲੈਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜੋ ਤਲਵਾਰ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਉਠਾਈ ਹੈ, ਧਰਮ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਹੈ। ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਫੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ :

ਜਿਉਂ ਕਰ ਖੂਹਹੁ ਨਿਕਲੈ, ਗਲ ਬਧੈ ਪਾਣੀ।
ਜਿਉਂ ਮਣਿ ਕਾਲੇ ਸਪੁ ਸਿਰ, ਹੱਸ ਦੇਇ ਨ ਜਾਣੀ।
ਜਾਣ ਕਥੂਰੀ ਮਿਰਗ ਤਨ, ਮਰ ਮੁਕੈ ਆਣੀ।
ਤੇਲ ਤਿਲਹੁ ਕਿਉਂ ਨਿਕਲੈ, ਵਿਣ ਪੀੜੇ ਘਾਣੀ।
ਜਿਉ ਮੂੰਹ ਭੰਨੇ ਗਰੀ ਦੇ, ਨਲੀਏਰ ਨੀਸਾਣੀ।
ਬੇਮੁਖਾਂ ਲੋਹਾ ਸਾਧੀਐ ਵਗਦੀ ਵਾਦਾਣੀ।

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖਰੀਆਂ ਸੁਣਾਈਆਂ ਜੋ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਹਾਕਮਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇਲਾਹੀ ਫੁਰਮਾਨ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ 'ਬੰਦੇ ਦਾ ਬੰਦਾ' ਨਾ ਬਣਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। 'ਬੰਦੇ ਦਾ ਬੰਦਾ' ਤਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਖ਼ੁਦਗਰਜ਼ ਤੇ ਖੁਸ਼ਾਮਦੀ ਹੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। 'ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਛੱਡ ਕੇ, ਮਨਮੁਖ ਹੋਏ ਬੰਦੇ ਦਾ ਬੰਦਾ।' ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਟੁੰਬਿਆ ਤੇ ਕਿਹਾ "ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚੁਰਾਸੀ ਲੱਖ ਜੂਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਉੱਤਮ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਜਿਹੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਪਸ਼ੂ ਚੰਗੇ ਹਨ। ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ਼ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਬੇਸਮਝ ਹਨ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਅਕਲਾਂ ਵਾਲੇ ਹੋ ਕੇ ਭੀ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਗਿਰੇ ਹੋਏ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਪਸ਼ੂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਦੂਜੇ ਪਸ਼ੂ ਤੋਂ ਮੰਗਦਿਆਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ, ਨਾ ਪੰਛੀ ਇਕ ਪੰਛੀ ਦੇ ਗਿਰਦ ਘੇਰੇ ਘੱਤ ਕੇ ਖੁਸ਼ਾਮਦ ਲਈ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਚੁਰਾਸੀ ਲੱਖ ਜੂਨਾਂ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਹੀ ਉੱਤਮ ਹੈ ਜੇ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਕਰੇ। ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਆਪ ਪਰਜਾ ਬਣ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤੇ ਚੰਗੀ ਭਲੀ ਸੁਖੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਬਣਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਬੇੜੀਆਂ ਪਾ ਲਈਆਂ ਹਨ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦਾ ਸਦਕਾ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਨਵਾਂ ਜੋਸ਼ ਉਠਿਆ ਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਜਾਗਿਆ।

ਯੋਧਿਆਂ ਤੇ ਜਨਤਾ ਨੇ ਵਹੀਰਾਂ ਪਾਉਣੀਆਂ ਆਰੰਭੀਆਂ : ਰੋਜ਼ ਕੀਰਤਨ ਉਪਰੰਤ ਸਿੱਖ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਘੋੜੇ, ਸ਼ਸਤਰ ਤੇ ਜਵਾਨੀਆਂ ਭੇਟ ਕਰਦੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਵੰਜਾ ਚੋਣਵੇਂ ਸਵਾਰ, ਆਪਣੇ ਬਾਡੀਗਾਰਡ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਖ ਲਏ। ਉਹ ਬਵੰਜਾ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਿਰਕੱਢ ਜਵਾਨ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਵੰਜਾ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਫ਼ੌਜ ਦਾ ਮੁੱਢ ਬੱਝ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਖਾ-ਦੇਖੀ 500 ਜਵਾਨ ਗੁਰੂ ਦੀ ਬਣ ਰਹੀ ਫ਼ੌਜ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋ ਗਏ। ਜਦ ਵੀ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਕੋਲ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਹੀ ਆਖਦਾ ਸੀ, "ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਭੇਟਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ,

ਸਿਰਫ਼ ਸਰੀਰ ਹੈ, ਇਹ ਹਾਜ਼ਰ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਵੱਟੇ ਸਿੱਖੀ-ਦਾਨ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ।" ਜਵਾਨੀਆਂ ਭੇਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਹਿੰਦੇ, "ਮਹਾਰਾਜ ਦੋ ਵਕਤ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ ਤੇ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਕੁੜਤਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਾਡੀ ਕੋਈ ਮੰਗ ਨਹੀਂ।" ਉਹਨਾਂ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਣ ਕੀਤੇ ਕਿ ਗੁਰੂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ 'ਤੇ ਫੁੱਲ ਚੜ੍ਹਾਣ ਲਈ ਉਹ ਸਿਰ-ਧੜ ਦੀ ਬਾਜ਼ੀ ਲਗਾ ਦੇਣਗੇ।

ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਿਬ ਬਣਵਾਇਆ। ਇਹ ਐਸਾ ਤਖ਼ਤ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਰਾਜਸੀ ਠਾਠ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ 'ਤੇ ਕਸਰਤਾਂ ਹੋਣ ਲੱਗੀਆਂ। ਢਾਡੀ, ਯੋਧਿਆਂ ਦੀਆਂ ਵਾਰਾਂ ਗਾ ਕੇ ਬੀਰ-ਰਸ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਇਕੱਠ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰ ਕੇ ਬੀਰ-ਰਸ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਵਖਿਆਨ ਦਿੱਤੇ।

ਧਰਮ ਪ੍ਰਚਾਰ ਅਤੇ ਸਿੱਖੀ ਦੀ ਸੇਵਾ : ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਨਵੀਂ ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੁਆਬੇ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕਈ ਪਠਾਣਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਭੇਟਾ ਕੀਤਾ। ਪੈਂਦੇ ਖ਼ਾਨ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਠਾਣਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਸੀ। ਫਿਰ ਮਾਲਵੇ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਗਏ। ਪਿੰਡ ਡਰੋਲੀ ਵਿਖੇ ਭਾਈ ਸਾਧੂ ਆਪ ਦਾ ਸਿੱਖ ਬਣਿਆ। ਸੰਨ 1616 ਵਿਚ ਆਪ ਕਸ਼ਮੀਰ ਗਏ। ਉਥੇ ਕਸ਼ਮੀਰੀ, ਗਰੀਬੀ ਤੇ ਭੁੱਖ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੁਖੀ ਸਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆ ਰਹੀ ਦਸਵੰਧ ਦੀ ਮਾਇਆ ਦੁਖੀ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਖ਼ਰਚ ਕੀਤੀ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਵੀ ਸਿੱਖ ਬਣੇ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਭਾਈ ਕੱਟੂ ਦਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ। ਵਾਪਸੀ 'ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਰਾਮੂਲੇ ਦੇ ਰਸਤੇ ਗੁਜਰਾਤ, ਵਜ਼ੀਰਾਬਾਦ ਤੇ ਹਾਫ਼ਜ਼ਾਬਾਦ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਨਨਕਾਣਾ ਸਾਹਿਬ ਪੁੱਜੇ। ਫਿਰ ਆਪ ਲਾਹੌਰ ਆਏ। ਲਾਹੌਰ ਵਿਚ ਗਿਲ੍ਹਟੀ ਤਾਪ ਜ਼ੋਰਾਂ 'ਤੇ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਪਿਤਾ ਵਾਂਗ ਲਾਹੌਰ ਰਹਿ ਕੇ ਦੁਖੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਸੰਨ 1618 ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਾਪਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਆ ਗਏ।

ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਅਤੇ ਰਿਹਾਈ : ਜਹਾਂਗੀਰ ਨੂੰ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਵਧਦੀ ਤਾਕਤ ਆਪਣੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਵਾਸਤੇ ਭਾਰੀ ਖ਼ਤਰੇ ਵਾਲੀ ਜਾਪੀ। ਆਗਰੇ ਤੋਂ ਜਹਾਂਗੀਰ ਨੇ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਕਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰਕੇ ਗਵਾਲੀਅਰ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਕੈਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ। ਐਸਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਪੁੱਜ ਕੇ ਕੈਦ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਿੰਦੂ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਹੌਂਸਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਰੇ ਅਹਿਲਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਨੋਖਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਾਇਮ ਕਰ ਲਿਆ। ਸਾਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਿਦਕੀ ਸਿੱਖ ਬਣਨ ਲੱਗੇ। ਥਾਂ-ਥਾਂ 'ਤੇ ਜਥੇ ਬਣਾ ਕੇ ਸਿੱਖ ਗਵਾਲੀਅਰ ਪਹੁੰਚਦੇ। ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਨੂੰ ਚੁੰਮ ਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਵਾਪਸ ਮੁੜ ਆਉਂਦੇ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਕੈਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਤੇ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਈ ਨੇਕ ਦਿਲ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੇ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਠਾਈ। ਜਿਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ 52 ਹੋਰ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰਿਹਾਅ ਕਰਾਇਆ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਨਾਮ 'ਬੰਦੀ ਛੋੜ ਦਾਤਾ' ਪੈ ਗਿਆ।

ਪ੍ਰਚਾਰ ਫਿਰ ਜ਼ੋਰਾਂ 'ਤੇ : ਜਹਾਂਗੀਰ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਚੰਗੇ ਸੰਬੰਧ ਕਾਇਮ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ। ਚੰਦੂ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤਾ। ਚੰਦੂ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਬਾਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿਚ ਫੇਰਿਆ ਗਿਆ। ਗੁਰਦਿਤੇ ਭੜਭੂੰਜੇ, ਜਿਸ ਨੇ ਚੰਦੂ ਦੇ ਆਖੇ ਲੱਗ ਕੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਉਤੇ ਤੱਤੀ ਰੇਤ ਪਾਈ ਸੀ, ਨੇ ਇਸ ਪਾਪੀ ਨੂੰ ਕੜਛਾ ਮਾਰ ਕੇ ਮਾਰ ਘੱਤਿਆ।

ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਫਿਰ ਜ਼ੋਰਾਂ 'ਤੇ ਹੋ ਗਿਆ। ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਕਾਜ਼ੀ ਰੁਸਤਮ ਖ਼ਾਂ ਦੀ ਲੜਕੀ; ਬੀਬੀ ਕੌਲਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸਿੱਖੀ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਈ। ਬੀਬੀ ਕੌਲਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕੌਲਸਰ ਸਰੋਵਰ ਬਣਵਾਇਆ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਇਕ ਹੋਰ ਸਰੋਵਰ ਬਿਬੇਕਸਰ ਵੀ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਹੀ ਬਣਵਾਇਆ ਸੀ।

ਜੰਗਾਂ ਵਿਚ ਜਿੱਤ : ਜਹਾਂਗੀਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਾਹਜਹਾਨ ਤਖ਼ਤ 'ਤੇ ਬੈਠਾ। ਇਹ ਬੜਾ ਕੱਟੜ ਤੇ ਸ਼ਰਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਦੀ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ ਮਨਾਹੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਲਾਹੌਰ ਡੱਬੀ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿਚ ਬਣਾਈ ਬਾਉਲੀ ਪੂਰ ਕੇ ਮਸੀਤ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ। ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਜੋਸ਼ ਭੜਕ ਉਠਿਆ। ਕੌਮ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਤਾਂ ਹੋ ਹੀ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਮੁਗ਼ਲ ਫੌਜਾਂ ਨਾਲ ਚਾਰ ਜੰਗ ਲੜੇ। ਚਾਰਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਜੰਗਾਂ ਉਪਰੰਤ ਆਪ ਫਿਰ ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਿਚ ਰੁਝ ਗਏ।

ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਪੰਜ ਸਪੁੱਤਰ ਸਨ : 1. ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ, 2. ਬਾਬਾ ਸੂਰਜ ਮੱਲ ਜੀ, 3. ਬਾਬਾ ਅਣੀ ਰਾਇ, 4. ਬਾਬਾ ਅਟੱਲ ਰਾਇ ਜੀ, 5. (ਗੁਰੂ) ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਅਤੇ ਇਕ ਸਪੁੱਤਰੀ ਬੀਬੀ ਵੀਰੋ ਜੀ।

ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ 3 ਮਾਰਚ ਸੰਨ 1644 ਨੂੰ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਏ ਤੇ ਗੁਰਿਆਈ ਆਪਣੇ ਪੋਤਰੇ ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਜੀ ਦੇ ਸਪੁੱਤਰ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ।

ਸਿੱਖੀ ਸਿਦਕ ਦੇ ਕੁਝ ਨਮੂਨੇ

ਅਫ਼ਗਾਨ ਫ਼ੌਜ ਵਿਚ ਭਾਈ ਤਿਲੋਕਾ ਕਾਬਲ ਫ਼ੌਜਦਾਰ ਸਨ ਤੇ ਭਾਈ ਕਟਾਰੂ ਉੱਥੇ ਦੁਕਾਨਦਾਰੀ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਜਦ ਵੀ ਕਿਸੇ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਕੋਈ ਔਕੜ ਆਉਂਦੀ ਉਹ ਗੁਰੂ ਪਾਸ ਨਵਿਰਤੀ ਲਈ ਆਉਂਦੇ। ਭਾਈ ਸਾਧ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਮੁਹਸਨ ਫ਼ਾਨੀ ਨੇ ਵੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਾਬਲ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਉਤੇ ਸਦਾ ਫੁਲ ਚਾੜ੍ਹਨ ਲਈ ਤਤਪਰ ਸੀ। ਮੁਹਸਨ ਫ਼ਾਨੀ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਸਾਧ ਨੂੰ ਇਰਾਕ ਤੋਂ ਘੋੜਾ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਲਿਖਿਆ। ਗੁਰੂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾ ਕੇ ਉਹ ਇਰਾਕ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਅਜੇ ਇਕ ਪੜਾਉ ਹੀ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਿਛੋਂ ਘਰੋਂ ਖ਼ਬਰ ਲੈ ਕੇ ਇਕ ਆਦਮੀ ਆਇਆ ਕਿ "ਤੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਸਖ਼ਤ ਬੀਮਾਰ ਹੈ, ਵਾਪਸ ਮੁੜ। ਅਜੇ ਤੂੰ ਘਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤੀ ਦੂਰ ਨਹੀਂ, ਲੜਕੇ ਦੀ ਦੇਖ-ਭਾਲ ਕਰ।" ਭਾਈ ਸਾਧ ਨੇ ਜੋ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਉਹ ਸਿੱਖ ਦਾ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਉਹ (ਲੜਕਾ) ਮਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਘਰ ਵਿਚ ਲੱਕੜਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦਾ ਸਸਕਾਰ ਕਰ ਦੇਣਾ। ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਾਰ ਨਿਬਾਹੁਣ ਲਈ ਗੁਰੂ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਮੁੜਾਂਗਾ।" ਆਖ਼ਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਵਾਨ ਲੜਕਾ ਗੁਜ਼ਰ ਹੀ ਗਿਆ ਪਰ ਭਾਈ ਸਾਧ ਜੀ ਵਾਪਸ ਨਾ ਮੁੜੇ। ਫ਼ਰਜ਼ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਮਰ ਮਿਟਣ ਦਾ ਚਾਉ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਅਥਾਹ ਭਰਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।

ਭਾਈ ਜਵੰਦਾ ਜੀ : ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਤੋਂ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਡਣ ਲਈ ਦੂਰ ਨਿਕਲ ਗਏ ਤੇ ਭਾਈ ਜਵੰਦਾ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖ ਗਏ ਕਿ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉਤੇ ਖਲੋਤਾ ਰਹੇ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ਼ਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਦੂਸਰੇ ਰਾਹ ਤੋਂ ਨਿੱਜੀ ਟਿਕਾਣੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਤੇ ਤਿੰਨ ਰਾਤਾਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਤੇ ਭਾਈ ਜੀ ਉਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹੇ। ਜਦ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਇਸ ਵਾਰਤਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਆਪ ਤੁਰ ਕੇ ਭਾਈ ਜਵੰਦਾ ਜੀ ਕੋਲ ਗਏ ਤੇ ਭਰੋਸੇ ਤੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੀ ਦਾਦ ਦਿੱਤੀ। ਹਰ ਸਿੱਖ ਵਿਚ ਫ਼ਰਜ਼, ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਜਾਗ ਪਈ ਸੀ।

ਭਾਈ ਚੂਹੜ ਜੀ : ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਚੂਹੜ ਜੀ, ਜੋ ਸੌ ਸਵਾਰਾਂ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਵੀ ਸਨ, ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਆਖੋ ਕਿ ਪੱਥਰ ਢੋਅ ਲਿਆਉਣ, ਲੰਗਰ ਦੀ ਦੀਵਾਰ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਭਾਈ ਚੂਹੜ ਜੀ ਨੇ ਹੋਰ ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਸੀ ਆਪ ਹੀ ਇਕੱਲੇ ਪੱਥਰ ਢੋਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਇਸ ਸ਼ਰਧਾ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਖ਼ੂਨ ਵਗਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਾ ਕੀਤੀ। ਜਦ ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਖ਼ੂਨ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਸਰੀਰ ਡਿੱਠਾ ਤੇ ਫ਼ੁਰਮਾਇਆ, "ਭਾਈ ਚੂਹੜ ਜੀ ਅਸਾਂ ਤੇ ਸਿੱਖਾਂ ਕੋਲੋਂ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ।" ਚੂਹੜ ਜੀ ਨੇ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, "ਮਹਾਰਾਜ, ਹੁਕਮ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੀ ਤੇ ਸਿੱਖ ਬਨਣ ਦੇ ਮਾਣ ਤੋਂ ਮੈਂ ਵਾਂਝਿਆਂ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿੰਦਾ!" ਮੌਜੂਦਾ ਸਿੱਖ ਆਗੂਆਂ ਨੂੰ ਭਾਈ ਚੂਹੜ ਜੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਸੇਧ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਭਾਈ ਭਗੀਰਥ ਤੇ ਭਾਈ ਧੀਰੋ : ਭਾਈ ਭਗੀਰਥ ਤੇ ਭਾਈ ਧੀਰੋ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਏ। ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਸਿੱਖ ਤਪ-ਤਪੱਸਿਆ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਜਦ ਉਹ ਗੁਰੂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਾਧ-ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਨਿੱਤ ਜੁੜਨ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿੱਖੀ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ, ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਨੱਸਣ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਸਿੱਖ ਝਮੇਲਿਆਂ ਵਿਚ ਸਹਿਜ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਆਏ ਗਏ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਧੂ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ ਮਨ ਜਾਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਇਕ ਵਾਰਤਾ ਰਾਹੀਂ ਸਾਧ-ਸੰਗਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਣਾਈ, "ਕਿਸੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਲਾਲਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈ ਗਈ। ਉਸ ਨੇ ਸਭ ਲਈ ਚੋਗਾ ਪਾਇਆ, ਕੁਝ ਪੰਛੀਆਂ ਨੇ ਚੁਗਿਆ ਤੇ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਚੋਗਾ ਖਿਲਰਿਆ ਦੇਖ ਹੋਰ ਪੰਛੀ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ। ਆਖ਼ਰ ਹੰਸ ਵੀ ਆਏ ਤੇ ਲਾਲ ਉੱਗਲ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ।" ਸੋ ਹਰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ। ਨਾਮ ਦਾ ਲਾਲ ਮਿਲ ਹੀ ਜਾਏਗਾ। ਉਦਾਸੀ ਤੇ ਤਪ ਦਾ ਰਾਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ।

ਭਾਈ ਤਿਲਕਾ ਜੀ : ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸਿੱਖ ਭਾਈ ਤਿਲਕਾ ਗੜ੍ਹਸ਼ੰਕਰ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਥੇ ਹੀ ਇਕ ਜੋਗੀ ਦਾ ਡੇਰਾ ਸੀ। ਭਾਈ ਤਿਲਕਾ ਜੀ ਦੇ ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਾਰਨ ਜੋਗੀ ਦੀ ਮਾਨਤਾ ਬਹੁਤ ਘਟ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਨਵਾਂ ਪਖੰਡ ਰਚਿਆ। ਉਸਨੇ ਚੇਲਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਇਹ ਫੈਲਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ ਹਨ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਜੋਗੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੇਗਾ, ਉਸਨੂੰ ਇਕ ਸਾਲ ਲਈ ਸਵਰਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਭਾਈ ਤਿਲਕਾ ਜੀ ਤੇ ਹੋਰ ਸਿੱਖਾਂ 'ਤੇ ਭੋਰਾ ਵੀ ਅਸਰ ਨਾ ਹੋਇਆ। ਜੋਗੀ ਦੇ ਬੁਲਾਉਣ 'ਤੇ ਵੀ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਉਸਦੇ ਡੇਰੇ ਨਾ ਗਏ।

ਅਖ਼ੀਰ ਹਾਰ ਕੇ ਜੋਗੀ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਤੇ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਭਾਈ ਤਿਲਕਾ ਜੀ ਨੂੰ ਆਪ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣ ਆਇਆ। ਜਦੋਂ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜੋਗੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਅੱਗੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਲਿਆ। ਜੋਗੀ ਨੇ ਆ ਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਇਆ ਤੇ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਆਖਣ ਲੱਗਾ, "ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਚੱਲ ਕੇ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੋ ਤੇ ਸਵਰਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ।"

ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਅੰਦਰੋਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, "ਮੈਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵਰਗੇ ਪਖੰਡੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ। ਤੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਰਿਹਾ ਹੈਂ। ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਿੱਖ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਤੋਂ ਕਈ ਸਵਰਗ ਵਾਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।"

ਇਹ ਉੱਤਰ ਸੁਣ ਕੇ ਜੋਗੀ ਦੇ ਮਨ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਚੋਟ ਲੱਗੀ। ਉਹ ਸੋਚਣ ਲੱਗਾ ਕਿ "ਇਹ ਕੈਸਾ ਸਿੱਖ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਤਮ ਮੰਨਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਿੱਖ ਇਤਨਾ ਮਹਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਗੁਰੂ ਕਿੰਨਾ ਮਹਾਨ ਹੋਵੇਗਾ।" ਉਹ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਗੁਰੂ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇ ਬਾਣੀ ਕਿੰਨੀ ਸੱਚੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਮੇਰੇ ਵਰਗਿਆਂ ਦੇ ਪਖੰਡ ਦਾ ਸਾਫ਼ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਫਿਰ ਸਿੱਖ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਖਾ ਸਕਦਾ। ਜੋਗੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਵਾਸਤਾ ਪਾ ਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ "ਮੈਂ ਵੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਫੜਨੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦਾ ਤੂੰ ਸਿੱਖ ਹੈਂ।" ਜੋਗੀ ਦੀ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਕੇ ਭਾਈ ਤਿਲਕੇ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਭਾਈ ਤਿਲਕਾ ਜੀ ਇਲਾਕੇ ਦੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨਾਲ ਜੋਗੀ ਤੇ ਉਸਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਸਮੇਤ ਗੁਰੂ ਦਰਬਾਰ ਪਹੁੰਚੇ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਗੁਰਮਤਿ ਦੀ ਸੋਝੀ ਦਿੱਤੀ। ਸਿੱਖੀ ਦੀ ਦਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਉਹ ਵਾਪਸ ਗੜ੍ਹਸ਼ੰਕਰ ਆਇਆ ਤੇ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲੱਗਾ।

ਗ਼ਰੀਬ ਦਾ ਮੂੰਹ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਗੋਲਕ : ਕਸ਼ਮੀਰ ਵਿਚ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਰਾਹ ਸੁਖਾਲਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਸੰਗਤਾਂ ਦੂਰੋਂ ਨੇੜਿਉਂ ਭੇਟਾਵਾਂ ਲੈ ਕੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਸੰਗਤਾਂ ਸ਼ਹਿਦ ਤੇ ਫਲ ਤੇ ਹੋਰ ਭੇਟਾਵਾਂ ਲੈ ਕੇ ਜਥਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿਚ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇਕ ਜਥੇ ਵਿਚ ਭਾਈ ਕੱਟੂ ਸ਼ਾਹ, ਜੋ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਤੇ ਤਿਆਗੀ ਪੁਰਖ ਸਨ, ਵੀ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਰਾਹ ਵਿਚ ਭਾਈ ਕੱਟੂ ਜੀ ਦਾ ਸਾਹ ਰੁਕਣ ਲੱਗਾ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਹਿਦ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਬੂੰਦਾਂ ਜਥੇਦਾਰ ਕੋਲੋਂ ਮੰਗੀਆਂ। ਮੁਖੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਜੀ ਚੁੱਪ ਕਰ ਗਏ ਤੇ ਉਸ ਤਕਲੀਫ਼ ਵਿਚ ਸਾਰਾ ਪੈਂਡਾ ਤਹਿ ਕੀਤਾ। ਜਦ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਸ਼ਹਿਦ ਅਤੇ ਭੇਟਾ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਵਸਤੂਆਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੱਗੇ ਰੱਖੀਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸ਼ਹਿਦ ਬਦਬੂ ਛੱਡ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਵਿਚ ਕੀੜੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ।" ਸੰਗਤਾਂ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਕਦੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵੱਲ ਕਦੇ ਸ਼ਹਿਦ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ, "ਰਾਹ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵਿਘਨ ਜ਼ਰੂਰ ਪੈ ਗਿਆ ਹੋਣਾ ਹੈ।" ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮਹਾਰਾਜ ਰਾਹ ਵਿਚ ਭਾਈ ਕੱਟੂ ਜੀ ਨੂੰ ਸਾਹ-ਖੰਘ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਹਿਦ ਮੰਗਿਆ ਪਰ ਅਸਾਂ ਇਹ ਆਖ ਕੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੁੱਖ ਲਾ ਲੈਣ ਤਾਂ ਹੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।" ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਹੀ ਫੁਰਮਾਇਆ : "ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਭੀੜਾ ਅੰਦਰ ਨਜ਼ਰ ਆਵੇ ਤਿਸ ਕਉ ਦੇਏ। ਭੁਖਿਆਂ ਕੋ ਖਲਾਵੈ। ਸਿੱਖ ਦਾ ਮੂੰਹ ਹੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਗੋਲਕ ਹੈ।" ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਫ਼ੁਰਮਾਨ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਅੰਦਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵਰਤੇ ਜੋ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਲੋਚੈ ਸੁ ਗੁਰ ਖੁਸ਼ੀ ਆਵੈ", ਸਾਡੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਨ ਰੱਖਦੇ, ਜੋ ਭੇਟਾ ਆਉਂਦੀ ਵਰਤਾ ਦਿੰਦੇ।

ਸ਼ਾਹ ਦਉਲਾ : ਗੁਜਰਾਤ ਵਿਚ ਇਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਫਕੀਰ 'ਸ਼ਾਹ ਦਉਲਾ' ਦਾ ਟਿਕਾਣਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਹ ਦਉਲਾ ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ 'ਸੰਤ-ਤਾਈ' ਦਾ ਤੱਤ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਉਹ ਖ਼ੁਦਾ-ਰਸੀਦਾ ਸੀ, ਉਥੇ ਪਰ-ਉਪਕਾਰ ਦੀ ਮੂਰਤ ਵੀ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦਾ ਉਸ ਨੇ ਰੱਜ ਕੇ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੁਰੱਅਤ ਦੀ ਦਾਦ ਦਿੱਤੀ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਗੁਰ-ਗੱਦੀ ਦੀ ਬੜੀ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕੀਤੀ ਤੇ 'ਨਾਨਕ ਫ਼ਕੀਰ, ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਪੀਰ' ਆਖ ਸਤਿਕਾਰਿਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਵੀ 'ਸ਼ਾਹ ਦਉਲਾ, ਫ਼ਕੀਰ ਮਉਲਾ' ਕਿਹਾ। ਸ਼ਾਹ ਦਉਲਾ ਦੇ ਇਕ ਚੇਲੇ ਜਹਾਂਗੀਰ ਨੇ, ਜੋ ਕਰਾਮਾਤੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸੀ, ਸ਼ਾਹੀ ਠਾਠ, ਸੇਵਕ, ਫ਼ੌਜਾਂ, ਜਥੇ, ਘੋੜੇ, ਪੁੱਤਰ, ਧਰਮ-ਪਤਨੀ ਦੇਖ ਸ਼ੰਕਾ ਕੀਤਾ

ਕਿ ਗੁਰੂ ਰੂਹਾਨੀ ਆਗੂ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਦਿਲ ਦੀ ਗੱਲ ਮੂੰਹ ਉਤੇ ਆ ਗਈ ਤੇ ਕਿਹਾ :

ਹਿੰਦੂ ਕਿਆ ਤੇ ਪੀਰ ਕਿਆ? ਔਰਤ ਕਿਆ ਤੇ ਫਕੀਰ ਕਿਆ?
ਦੌਲਤ ਕਿਆ ਤੇ ਤਿਆਗ ਕਿਆ? ਲੜਕੇ ਕਿਆ ਤੇ ਬੈਰਾਗ ਕਿਆ?
ਆਰਫ਼ ਕਿਆ ਤੇ ਦੁਨੀਆਂਦਾਰ ਕਿਆ? ਮਜ਼ਹਬ ਕਿਆ ਤੇ ਸੱਚ ਕਿਆ?
ਪੁਜਾਰੀ ਕਿਆ ਤੇ ਸਵਾਬ ਕਿਆ? ਮਾਰੂ ਥਲ ਕਿਆ ਤੇ ਆਬ ਕਿਆ?

ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੁਸਕਰਾ ਪਏ ਤੇ ਸਮਝ ਗਏ ਕਿ ਜਹਾਂਗੀਰ ਨੂੰ ਕਰਾਮਾਤੀ ਹੋਣ ਦਾ ਹੰਕਾਰ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ੰਕਿਆਂ ਨੂੰ ਨਵਿਰਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ :

ਮੀਰੀ ਰੱਬ ਦਾ ਦਾਨ, ਔਰਤ ਈਮਾਨ, ਦੌਲਤ ਗੁਜ਼ਰਾਨ, ਪੁੱਤਰ ਨਿਸ਼ਾਨ,
ਆਰਫ਼ ਵੀਚਾਰ, ਮਜ਼ਹਬ ਸੁਧਾਰ, ਪੁਜਾਰੀ ਆਚਾਰ, ਮਾਰੂਥਲ ਮੇਂ ਜਲ ਕੁਦਰਤ ਕਰਤਾਰ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਭਾਵ ਸੀ ਕਿ ਮੀਰੀ ਬਜ਼ੁਰਗੀ ਕਿਸੇ ਹਿੰਦੂ, ਮੁਸਲਮਾਨ ਜਾਂ ਹੋਰ ਫ਼ਿਰਕੇ ਦੀ ਰਾਖਵੀਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਪੀਰ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਅੱਲਾਹ ਦੀ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ। ਇਸਤਰੀ ਤਾਂ ਬੰਧਾਨ ਹੈ, ਸੰਜਮ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਨਾਂ ਹੈ, ਈਮਾਨ ਦੀ ਰਾਖੀ। ਦੌਲਤ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਵਾਸਤੇ ਹੈ। ਸੰਤਾਨ ਮੇਲ-ਜੋਲ ਦਾ ਢੰਗ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਦ ਘਰ ਵਿਚ ਮੂੰਹ-ਮੁਟਾਪੇ ਹੋ ਜਾਣ ਤਾਂ ਇਹ ਧੀਆਂ-ਪੁੱਤਰ ਹੀ ਜੋੜ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਰਿਸ਼ਤਾ ਟੁੱਟਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। 'ਗੋਰੀ ਸੇਤੀ ਤੁਟੈ ਭਤਾਰ, ਪੁਤੀ ਗੰਢੁ ਪਵੈ ਸੰਸਾਰ' ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਫ਼ੁਰਮਾਨ ਹੈ। ਆਰਫ਼ ਨੂੰ ਬਿਬੇਕੀ ਤੇ ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਹੋਣਾ ਹੀ ਸ਼ੋਭਦਾ ਹੈ, ਬਗੈਰ ਵਿਚਾਰ ਬਿਬੇਕ ਦੇ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਟੁੱਟ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਮਜ਼ਹਬ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਝਗੜਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸੁਧਾਰ ਦਾ ਰਾਹ ਹੈ। ਪੁਜਾਰੀ ਨੂੰ ਆਚਰਣ ਦੀ ਮੂਰਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰੋਧੀ, ਕਾਮੀ, ਕੁਸ਼ਟੀ ਜਾਂ ਕਪਟੀ ਨਹੀਂ। ਮਾਰੂਥਲ ਉਹ ਹੀ ਹੈ ਜਿਥੇ ਉਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮ ਜਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾਮ ਦੀ ਹੋਂਦ ਤਨ, ਮਨ ਹਰਿਆ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਹਾਫ਼ਿਜ਼ਾਬਾਦ ਵਿਖੇ ਉਪਦੇਸ਼ : ਗੁਜਰਾਤ ਤੋਂ ਹਾਫ਼ਿਜ਼ਾਬਾਦ ਪੜਾਉ ਕੀਤਾ। ਹਾਫਿਜ਼ਾਬਾਦ ਹੀ ਭਾਈ ਕਰਮ ਚੰਦ ਨੂੰ ਜਪੁ ਜੀ ਦੇ ਅਰਥ ਸਮਝਾਏ। ਉਥੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ਵੀ ਸਮਝਾਏ। ਚਰਚਾ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਕਹੀ—ਹੇਤ, ਬਾਦ, ਜਲਪ ਤੇ ਵਤੰਡਾ। ਹੇਤ ਤੇ ਬਾਦ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਠੀਕ ਹੈ ਪਰ ਜਲਪ ਤੇ ਵਤੰਡਾ ਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਵਿਚ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ। ਸੰਸੇ ਨਵਿਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਹੇਤ ਹੈ। ਪਰਸਪਰ ਸੱਜਣਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦਾਰਥ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਆਪਸ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਕੇ ਕਿਸੇ ਨਿਰਣੇ 'ਤੇ ਪੁੱਜਣਾ, ਬਾਦ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਦ ਚਰਚਾ ਦੀਵੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੀਵਾ ਰੱਖੇ, ਹਨੇਰਾ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਂਗ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਜਲਪ ਚਰਚਾ, ਜੋ ਮੂੰਹ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਉਸ ਉਤੇ ਡਟਣਾ, ਨਾ ਸਮਝੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀ ਜਾਣਾ, ਦੋਹਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਵਲੋਂ ਕੁੱਕੜਾਂ ਵਾਲੀ ਲੜਾਈ ਲੜੀ ਜਾਣੀ। ਵਤੰਡਾ ਚਰਚਾ ਹੈ, ਆਪਣਾ ਮਤ ਕੋਈ ਕਾਇਮ ਨਾ ਕਰਨਾ ਤੇ ਦੂਜੇ ਦਾ ਮਤ ਖੰਡਨ ਕਰੀ ਜਾਣਾ, ਕੁਬੋਲਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਜਦ ਪੁੱਛੀ ਗਈ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਫ਼ੁਰਮਾਇਆ, "ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੂਰਜ ਦੀ ਸੱਤਾ ਨਾਲ ਨੇਤਰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਤੇ ਚੁੰਬਕ ਦੀ ਸੱਤਾ ਨਾਲ ਲੋਹਾ ਹਿੱਲਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਅਸੰਗ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦੇਖਣ ਦਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਹੈ।" ਭਾਈ ਬੁੱਲੇ ਤੇ ਭੁੱਲਣ ਨਿਹਾਲਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇੰਦਰੀਆਂ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਏ?" ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਦੱਸਿਆ, "ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਸਟ ਤੇ ਦੁੱਧ ਨੂੰ ਮਥਣੇ ਕਰ ਅਗਨੀ ਘ੍ਰਿਤ ਜੁਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਗੁਰਬਾਣੀ ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਕਰਕੇ ਅਨਾਤਮਾ ਤੇ ਆਤਮਾ ਨਿਆਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਤੱਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।" ਜਦ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਸਤਿਸੰਗਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਵਿਸ਼ਈ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦਾ ਮੇਲ ਵਿਸ਼ੇ ਭੋਗਣ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮਾੜਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਈ ਤਾਂ ਕਦੀ ਸੁਧਰ ਹੀ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਵਿਸ਼ਈ ਦੀ ਸੰਗਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਦੇ ਸੁਧਰ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਗਨੀ ਨਾਲੋਂ ਅਗਨੀ ਦਾ ਤਪਿਆ ਹੋਇਆ ਲਾਲ ਲੋਹਾ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾੜਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਸੰਗਤ ਦਾ ਬਹੁਤ ਮਹਾਤਮ ਹੈ।"

ਵਕਤੇ ਤੇ ਸਰੋਤੇ ਦੇ ਗੁਣ : ਉਥੇ ਹੀ ਭਾਈ ਤੀਰਥੀਏ ਤੇ ਤੁਲਸੇ ਜੀ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਕਥਾ, ਵਿਚਾਰ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲੂ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣ ਕੇ ਮਨ ਬਹੁਤ ਅਨੰਦਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਕੀ ਕਾਰਨ ਹੈ? ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ, "ਜਿਥੇ ਬੋਲਣ ਤੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਵਿਚ ਚੌਦਾਂ-ਚੌਦਾਂ ਗੁਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਥੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਬੋਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਅਨੰਦ ਵੱਖਰਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਚੌਦਾਂ ਗੁਣ ਇਹ ਹਨ—(1) ਰਸੀਲੀ ਤੇ ਸੁਰੀਲੀ ਆਵਾਜ਼; (2) ਪ੍ਰਸੰਗ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਸੰਖੇਪ ਕਰ ਦੇਣਾ; (3) ਸਮਾਂ ਤੇ ਸਰੋਤਿਆਂ ਦੀ ਰੁਚੀ ਪਛਾਣਨੀ। ਜਿਥੇ ਰਸ ਦਾ ਅਸਥਾਨ ਹੋਵੇ ਤੇ ਸਰੋਤਿਆਂ ਦੀ ਬਿਰਤੀ ਠਹਿਰੀ ਹੋਵੇ ਉਥੇ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰੀ ਜਾਏ। ਜਿਥੇ ਸਰੋਤਿਆਂ ਦੀ ਬਿਰਤੀ ਉਦਾਸ ਹੋਵੇ, ਉਥੇ ਸੰਖੇਪ ਹੀ ਕਰੇ; (4) ਕਥਾ ਦਾ ਰੂਪਕ ਅਲੰਕਾਰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਦੇਣਾ; (5) ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਕਹਿਣੀ ਤੇ ਨਿਰਣੈ ਨਾਲ ਕਹਿਣੀ; (6) ਆਚਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ; (7) ਕਰਮ ਉਪਾਸਨਾ ਤੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੋਲਣਾ; (8) ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਣਨਾ; (9) ਨਿਰਲੋਭੀ ਹੋਣਾ, ਸੰਤੋਖੀ ਤੇ ਫਿਰ ਉਦਾਰ ਵੀ; (10) ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਆਸ਼ੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇਣੇ; (11) ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਸੰਸੇ ਨਵਿਰਤ ਕਰਕੇ ਸਰੋਤਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਕਰਨਾ। ਜਿਉਂ-ਜਿਉਂ ਸਰੋਤੇ ਸੁਣਨ ਤਿਉਂ-ਤਿਉਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਤ ਦਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਦਾ ਜਾਵੇ ਤੇ ਸਾਰੀ ਸਭਾ ਜਿੱਤੀ ਜਾਵੇ; (12) ਸਾਰੇ ਮਜ਼੍ਹਬਾਂ ਤੇ ਮਤਾਂ ਦਾ ਗਿਆਤਾ ਹੋਵੇ; (13) ਬਹੁਤਾ ਹਿੱਲੇ ਜੁੱਲੇ ਨਾ, ਸਹਜ ਵਿਚ ਸਰਲ ਬੋਲੇ, ਅਚੰਚਲ ਬੈਠੇ ਤੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਨੀਵਾਂ ਰੱਖੇ; ਤੇ ਆਖਰੀ (14) ਜੋ ਕਹੇ ਸੋ ਕਮਾਵੇ ਅਤੇ ਸਰੋਤਿਆਂ ਵਿਚ ਦੇਖੇ, ਲਾਂਭੇ-ਲਾਂਭੇ ਨਾ ਦੇਖੇ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ੍ਰੋਤਾਂ ਦੇ ਇਹ ਗੁਣ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ, ਵਕਤੇ ਵਿਚ ਸ਼ਰਧਾ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਗਰਬ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਤੇ ਸਿਆਣਾ ਹਾਂ। ਦੂਜਾ, ਵਕਤਾ ਤਨ, ਮਨ, ਧਨ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਵੀ ਗਰਬ ਨਾ ਕਰੇ। ਤੀਜਾ, ਮਨ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਿਹਾਰਾਂ ਵਲੋਂ ਰੋਕ ਕੇ ਕਥਾ ਸੁਣੇ। ਚੌਥਾ, ਆਪਣੀ ਚਤੁਰਾਈ ਵਕਤਾ ਅੱਗੇ ਨਾ ਕਰੇ। ਪੰਜਵਾਂ, ਅਰਥ ਸਮਝ ਸਕੇ, ਗੱਲ ਸਮਝ ਸਕੇ, ਗੱਲ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਪਵੇ। ਛੇਵਾਂ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੀ ਮਰਯਾਦਾ ਜਾਣੇ। ਸਤਵਾਂ, ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਵੇ। ਅਠਵਾਂ, ਆਲਸ, ਨਿੰਦਾ ਬਿਨਾਂ ਸਾਵਧਾਨ ਬੈਠੇ। ਨੌਂਵਾਂ, ਜੋ ਸੁਣੇ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਰੱਖਦਾ ਹੋਵੇ। ਦਸਵਾਂ, ਉਦਾਰ ਹੋਵੇ। ਗਿਆਰ੍ਹਵਾਂ, ਵਕਤ ਦੇ ਕਥਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਤੇ ਵਰਤੇ। ਬਾਰ੍ਹਵਾਂ, ਮਨ ਤਨ, ਬਸਤਰ ਪਵਿੱਤਰ ਤੇ ਸੁਥਰੇ ਰੱਖੇ। ਤੇਰ੍ਹਵਾਂ, ਵਕਤਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨੈਣ, ਮੁੱਖ ਸਨਮੁਖ ਰੱਖ ਕੇ ਅਚਲ ਰਹੇ ਤੇ ਆਖਰੀ, ਦੰਭ ਨਾ ਕਰੇ, ਰਿਦੇ ਕਰ ਸੁਣੇ। ਜੁੜੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸੰਤ, ਸਾਧ-ਸੰਗਤ ਦੀ ਸੇਵਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਇਸ਼ਨਾਨ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਨਾ, ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ, ਭੁੱਖੇ ਨੂੰ ਅੰਨ-ਬਸਤਰ, ਦਸਵੰਧ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਾਰ, ਮਨ ਨੀਵਾਂ ਰੱਖਣਾ ਹੀ ਸਿੱਖੀ ਧਰਮ ਹੈ। ਪਰ ਭਾਈ ਭਗਤੇ, ਭਗਵਾਨੇ

ਤੇ ਬੋਦਲੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮਹਾਰਾਜ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਵੀ ਹਾਂ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਮਨ ਪਵਿੱਤਰ ਤੇ ਨਿਰਵਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ।" ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਖੂਹ ਵਿਚੋਂ ਨਿਰਾ ਪਾਣੀ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਡਿੱਗੀ ਹੋਈ ਮੋਈ ਬਿੱਲੀ ਵੀ ਕੱਢੋ। ਇਹ ਹੰਗਤਾ ਬਿੱਲੀ ਹੀ ਬਦਬੂ ਛੱਡਦੀ ਹੈ। ਹੰਗਤਾ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਪਹਿਲਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਹੈ।"

ਸਾਧੂ ਸਮਰੱਥ ਰਾਮ ਦਾਸ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ : ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਹੀ ਬਾਣੇ ਵਿਚ ਦੇਖ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ੰਕਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਤੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਗੱਦੀ ਉਤੇ ਹੋ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਇਕ ਤਿਆਗੀ ਸਾਧੂ ਸੀ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਹੋ। ਫ਼ੌਜਾਂ ਤੇ ਘੋੜੇ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਸੱਚਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਖਵਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕੈਸੇ ਸਾਧੂ ਹੋ?"

ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, "**ਬਾਤਨ ਫ਼ਕੀਰੀ, ਜ਼ਾਹਿਰ ਅਮੀਰੀ; ਸ਼ਸਤਰ ਗ਼ਰੀਬ ਕੀ ਰੱਖਿਆ, ਜਰਵਾਨੇ ਕੀ ਭਖਿਆ ਕੇ ਲੀਏ। ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗਿਆ ਥਾ, ਮਾਯਾ ਤਿਆਗੀ ਥੀ।**" ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਝਟਪਟ ਬੋਲ ਉੱਠੇ, "ਯਹ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਭਾਵਤੀ ਹੈ।" ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦਾ ਭਾਵ ਸੀ ਕਿ ਫ਼ਕੀਰੀ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ। ਫ਼ਕੀਰੀ ਤਾਂ ਮਨ ਵਿਚ ਸ਼ੋਭਦੀ ਹੈ। ਪਖੰਡ ਤੇ ਦਿਖਾਵਾ ਫ਼ਕੀਰੀ ਦਾ ਵੈਰੀ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਧਰਮ ਨਹੀਂ। ਚਿੱਤ ਅਪਰੰਪਰ ਨਾਲ ਜੋੜੀ ਰੱਖਣਾ ਪਰਮ ਧਰਮ ਹੈ। ਧਰਮ ਬਚ ਹੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦ ਹੱਥ ਵਿਚ ਸ਼ਸਤਰ ਪਕੜਿਆ ਜਾਏ। ਗ਼ਰੀਬ ਲਿਤਾੜਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਧਰਮੀ ਦੇਖੀ ਜਾਏ, ਇਹ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਕੁਧਰਮ ਹੈ। ਮਜ਼ਲੂਮ ਨੂੰ ਜਰਵਾਣੇ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਬਚਾਉਣਾ ਹੀ ਗੁਰੂ-ਆਗੂ ਦਾ ਕਰਤੱਵ ਹੈ। ਕਿਰਪਾਨ ਇਸੇ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਉਦਾਸੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਗੁਰਮੁਖ ਲੱਭਣ ਲਈ ਤੇ ਭਲੇ ਪੁਰਖਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਬਣਾਉਣ ਲਈ। ਜੇ ਭਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਣ ਤਾਂ ਜ਼ਾਲਮ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਵਾਰ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਇਸੇ ਲਈ ਉਦਾਸੀਆਂ ਤੋਂ ਮੁੜ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਫਿਰ ਸੰਸਾਰੀ ਰੀਤ ਚਲਾਈ ਸੀ।"

ਭਾਈ ਸਾਧੂ ਤੇ ਭਾਈ ਰੂਪਾ : ਗੁਰੂ ਜੀ ਡਰੋਲੀ ਵਿਖੇ ਹੀ ਸਨ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ-ਖਿੱਚ ਨੇ ਫਿਰ ਧੂਹ ਲਿਆ। ਦੋ ਪਿਉ-ਪੁੱਤਰ ਪਿਆਰ ਦੀ ਖੇਡ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਨੇੜੇ ਆਉਣਾ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਪਾਣੀ ਦੀ ਛਾਗਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਕ ਦਰਖ਼ਤ ਨਾਲ ਲਟਕਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਜਦ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਛਾਗਲ ਵਿਚੋਂ ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਠੰਡਾ ਬਰਫ਼ ਵਾਂਗ ਲੱਗਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਖਿਓ ਨੇ ਪਾਣੀ ਤਦ ਪੀਆਂਗੇ ਜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆ ਛਕਣ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕੜਕਦੀ ਧੁੱਪ ਵਿਚ ਘੋੜਾ ਮੰਗਵਾਇਆ ਤੇ ਜਿਥੇ ਸਾਧੂ ਤੇ ਰੂਪਾ ਜਾਨ ਦੀ ਬਾਜ਼ੀ ਲਗਾ ਕੇ ਉਡੀਕ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਥੇ ਪੁੱਜੇ। ਜਲ ਛਕਿਆ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਤੇ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਣੀ ਇਕ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਰੂਪਾ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਣ ਸਕੇ। ਮਹਾਰਾਜ ਉਸ ਦੀ ਨਿਮਰਤਾ 'ਤੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਤੇ ਫ਼ੁਰਮਾਇਆ, "ਸੰਗਤ ਬਣਾਉਣੀ, ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਬਾਨ ਵਿਚ ਸਤ ਤੇ ਰਸ ਹੋਵੇਗਾ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਤੇ ਧਰਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨਾ।"

ਭਾਣੇ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ : ਬਾਬਾ ਅਟੱਲ ਰਾਏ ਜੀ ਦੇ ਚਲਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਦੋਂ ਭਾਈ ਸਾਈਂ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਡਰੋਲੀ ਤੋਂ ਆ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਉ ਵਿਚ ਵਿਚਰਦੇ ਦੇਖ ਆਖਿਆ, "ਮਹਾਰਾਜ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਗ਼ਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਇਹ ਕਿਉਂ?" ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਈਂ ਦਾਸ, ਇਕ ਲਕੀਰ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਤੇ ਪਾਓ।" ਸਾਈਂ ਦਾਸ ਨੇ ਇਕ ਲਕੀਰ ਖਿੱਚ ਦਿੱਤੀ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਈਂ ਦਾਸ ਇਸ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦੇ।" ਉਸ ਨੇ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤੀ।

ਜਦ ਲਕੀਰ ਮਿਟ ਗਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਸਾਈਂ ਦਾਸ ਤੈਨੂੰ ਲਕੀਰ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਸੀ?" "ਮਹਾਰਾਜ ਕਾਹਦੀ ਖੁਸ਼ੀ, ਤੁਸਾਂ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਮੈਂ ਖਿੱਚ ਦਿੱਤੀ।" ਸਾਈਂ ਦਾਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਸੀ। "ਕੋਈ ਮਿਟਾਉਣ ਦੀ ਗ਼ਮੀ ਹੋਈ ਹੈ?" ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ। "ਮਹਾਰਾਜ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਮੈਂ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤੀ। ਗ਼ਮੀ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦੀ?" ਸਾਈਂ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਫਿਰ ਆਖਿਆ। ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਗੱਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, "ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ, ਸਾਈਂ ਦਾਸ, ਜਗਤ ਤਮਾਸ਼ਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਮੁਤਾਬਕ ਇਹ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਲਕੀਰ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਆਗਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਮਿਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਗਿਆ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਨਾ ਗ਼ਮੀ ਤੇ ਨਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਟੱਲ ਰਾਇ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਵਿਚ ਇਕ ਲਕੀਰ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਹੀ ਸੀ। ਸੋ ਉਭਰਨ ਤੇ ਮਿਟਣ ਦੀ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ।"

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਹੱਦ : ਬਟਾਲੇ ਦਾ ਇਕ ਅਹੰਕਾਰੀ ਪੰਡਤ ਨਿਤਯਾਨੰਦ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਸ਼ਾਸਤਰ ਚਰਚਾ ਛੇੜਨ ਲਈ ਪੁੱਜਾ ਤੇ ਸਿੱਖਾਂ 'ਤੇ ਵਿੱਦਿਆ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਣ ਲਈ ਗਰੁੜ ਪੁਰਾਣ ਦੀ ਗੱਲ ਛੇੜ ਬੈਠਾ। ਉਸ ਨੇ 360 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਸਫ਼ਰ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜੋ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਮਰਨ ਪਿੱਛੋਂ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਇਕ ਸਿੱਖ ਸੁੰਦਰ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਗੁਰੂ ਦੀ ਮਿਹਰ ਸਦਕਾ ਮੈਂ ਉਹ ਸਾਰਾ ਸਫ਼ਰ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।" ਭਾਈ ਲਾਲ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ "ਮੈਂ ਉਸ ਸਫ਼ਰ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।" ਭਾਈ ਨਿਹਾਲਾ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ, "ਉਸ ਪੈਂਡੇ ਪੈਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ? ਸਿੱਖ ਤਾਂ ਸਿੱਧਾ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਾਸ ਪੁੱਜਦਾ ਹੈ।"

ਨਿਤਯਾਨੰਦ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਸਭ ਕੀ ਹੈ?" ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਫ਼ੁਰਮਾਇਆ ਕਿ "ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਗੁਰੂ-ਭਗਤ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਹ ਰਾਹ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਕਰਮਚਾਰੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਉਸ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਪਹੁੰਚ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਤੱਕ ਹੈ। ਜਾਣੂ ਪੁਰਸ਼ ਬੰਦਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੇ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਸ਼ਟਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੇ। ਨਾਲੇ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਪੈਦਲ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਘੋੜੇ ਉਤੇ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਤੇਜ਼ ਸਵਾਰੀ ਉੱਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋਰ ਛੇਤੀ ਪੈਂਡਾ ਤੈਅ ਕਰ ਲਵੇਗਾ। ਸੋ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਉਣ-ਜਾਣ ਮਿਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਫ਼ੁਰਮਾਨ ਹੈ : **"ਤਪਤ ਕੜਾਹਾ ਬੁਝ ਗਿਆ, ਗੁਰ ਸੀਤਲ ਨਾਮ ਦੀਉ॥"** ਨਿਤਯਾਨੰਦ ਨੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ, ਸਿੱਖੀ ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, "ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਤਾਂ ਜ਼ਾਤ ਦਾ ਅਹੰਕਾਰ ਸੀ ਤੇ ਦੂਜਾ ਵਿਦਵਤਾ ਦਾ। ਤੁਸਾਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਉਥੇ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਗੁਮਟਾਲੀਆ, ਨਰੈਣ ਦਾਸ ਪੰਡੋਰੀ ਵਾਲਾ ਤੇ ਲਾਲ ਦਾਸ ਸਿੱਖ ਬਣੇ।

ਭਾਈ ਖੀਵਾ ਤੇ ਭਾਈ ਭੀਵਾ : ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਭਰਾ ਸਰਹੰਦ ਦੇ ਲਾਗੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਜ਼ਾਮਨ ਰੱਖ, ਲੋੜਵੰਦ ਨੂੰ ਰੁਪਿਆ ਦੇਂਦੇ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਲਿਖਵਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਲਿਖਾ-ਪੜ੍ਹੀ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਲੋੜ ਲਈ ਰੁਪਿਆ ਮੰਗਿਆ। ਖੀਵਾ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਭੀਵਾ ਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਰੁਪਿਆ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਸਮਾਂ ਜਾਣ ਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਇਕ ਘਟਨਾ ਸੁਣਾਈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਭਾਈ ਜੀ ਦੇ ਪਿੰਡ ਦੇਖੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ "ਜਦ ਉਹ ਪਿੰਡ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਜਵਾਨ ਲੜਕਾ ਮਰਿਆ ਪਿਆ ਸੀ ਤੇ ਕੋਲ ਉਸ ਦੇ ਮਾਂ-ਬਾਪ ਸ਼ਬਦ ਗਾਇਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਰੁਦਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋ ਰਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੌਤ

ਦੀ ਖਬਰ ਕਰ ਦੇਣੀ ਤਾਂ ਕਿ ਸਸਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਖ਼ਬਰ ਕਰਕੇ ਹੀ ਇਧਰ ਆਇਆ ਹਾਂ।" ਭਾਈ ਖੀਵਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ "ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੰਡ ਕੋਈ ਗੁਜ਼ਰ ਜਾਏ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ?" ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਰੋ-ਰੋ, ਪਿੱਟ-ਪਿੱਟ ਸੱਥਰ ਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।" ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਭਾਈ ਭੀਵਾ ਜੀ ਰੁਪਿਆਂ ਦਾ ਵਾਸੂਲਾ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਤਾਂ ਭਾਈ ਖੀਵਾ ਨੇ ਆਵਾਜ਼ ਦਿੱਤੀ, "ਰੁਪਿਆ ਰਹਿਣ ਦਿਉ, ਇਸ ਪੰਡਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ।" ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚੀਕਿਆ "ਇਹ ਕਿਉਂ?" ਤਾਂ ਭਾਈ ਖੀਵਾ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਰੱਬ ਦੀ ਵਸਤੂ ਵਾਪਸ ਕਰਦਿਆਂ ਇਤਨਾ ਰੌਲਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਰੁਪਏ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਤਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਗੇ।" ਐਸਾ ਆਚਰਣ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਘੜਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਭਾਈ ਭੈਰਉ ਦੀ ਜੁਰੱਅਤ ਤੇ ਗਿਆਨੀ ਪੰਡਤ ਪਰਤਾਬ ਮੱਲ ਦੇ ਆਖੇ ਸ਼ਬਦ ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਰੋਸ਼ਨ ਮੁਨਾਰੇ ਹੀ ਹਨ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ : ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਕਿਤਨਾ ਕੁ ਸਤਿਕਾਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਿਸ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਉਹ ਸਾਖੀ ਹੈ ਜਦ ਭਾਈ ਗੋਪਾਲ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਜਪੁ ਜੀ ਸੁਣਾਉਣ ਉਤੇ ਗੁਰ-ਗੱਦੀ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਵੱਖਰੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਚੀਨੇ ਘੋੜੇ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਕਰ ਲਿਆ। (ਗੁਰੂ) ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਸਿੰਘਾਸਨ 'ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਆਪ ਹੇਠ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਬੈਠਦੇ।

ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਮੂਲ : ਭਾਈ ਚੂਹੜ ਨੇ ਜਦ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੋਲੋਂ ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਮੂਲ ਤੇ ਆਦਰਸ਼ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਫ਼ੁਰਮਾਇਆ, "ਸਿੱਖੀ ਦਾ ਮੂਲ, ਮਨ ਨੀਵਾਂ ਹੈ।" ਜਦ ਉਸ ਪੁੱਛ ਕੀਤੀ ਕਿ ਟਾਸ (ਟਹਿਣੀਆਂ) ਕਿਹੜੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ, "ਸੇਵਾ ਟਹਿਲ ਹੈ।" ਉਸ ਦਾ ਅਗਲਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸੀ ਕਿ ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਪੱਤ ਕਿਹੜੇ ਹਨ? ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦਾ ਉੱਤਰ ਸੀ "ਸਾਧ ਸੰਗਤ।" "ਸਿੱਖੀ ਨੂੰ ਫਲ ਕੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਫਲ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ" ਤਾਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸ਼ਬਦ ਸਮਝਣਾ, ਸਿੱਖੀ ਨੂੰ ਫਲ ਪੈਣਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਤੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਤਿ ਕਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਿੱਖ ਹੈ, ਇਹ ਫਲ ਹੈ। ਸਮਕਾਲੀ ਮੁਹਸਨ ਫ਼ਾਨੀ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, "ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਸਿੱਖ ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ, ਉਹ ਜਪ-ਤਪ ਵਿਚ ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਾਂਗ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਮੰਦਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ, ਨਾ ਹੀ ਹਿੰਦੂ ਅਵਤਾਰਾਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਹਿੰਦੂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਮੰਤਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਲਿਖੇ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਿੱਖ ਇਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਅਗਵਾਈ ਦਿੱਤੀ ਰੱਖੀ ਤੇ ਸਿੱਖੀ ਮੌਲਦੀ ਰਹੀ।

ਬੱਸ, ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਐਸੀ ਮਹਾਨ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਬਿਖੜੇ ਸਮੇਂ ਕੌਮ ਨੂੰ ਸਾਹਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਉਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਜਦ ਕਈ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਹਸਤੀ ਹੀ ਮਿਟ ਜਾਏਗੀ। ਕੌਮ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਗਈ। ਆਪ ਯੋਧੇ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਸਨ, ਖਿੱਚਵੀਂ ਤੇ ਚੁੱਭਵੀਂ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ। ਨਿਮਰਤਾ ਤੇ ਧੀਰਜ ਦੇ ਸਿਖਰ ਸਨ। ਆਦਰਸ਼ਕ ਤੇ ਪਰਮ ਮਨੁੱਖ। ਉਹ ਸਿੱਖੀ ਮਹਲ ਇਤਨਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰ ਗਏ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਝੱਖੜ ਵੀ ਇਸ ਦਾ ਕੁਝ ਵਿਗਾੜ ਨਾ ਸਕੇ।

ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ, ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਦਾ ਵਿਗਸੰਦਾ।
ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰਗ ਚਲਣਾ, ਖੰਡੇ ਧਾਰ ਕਾਰ ਨਿਬਹੰਦਾ।
ਸਤਿਗੁਰ ਵੰਸ਼ੀ ਪਰਮ ਹੰਸ, ਗੁਰ ਸਿੱਖ ਹੰਸ, ਵੰਸ ਨਿਬਹੰਦਾ।
ਪਿਉ ਦਾਦੇ ਦੇ ਰਾਹ ਚਲੰਦਾ।

੦